

Stad Gods

Inspiratie van de Augustinessen van Sint-Monica

Dag in Dag uit
Wandelen

Uitgever:

Zusters Augustinessen van Sint-Monica
Klooster Casella
Postadres: Waterstraat 2
3511 BW Utrecht
Telefoon klooster Utrecht 030 - 2332541
E-mail administratie:
maandblad@zustersaugustinessen.nl
www.zustersaugustinessen.nl
www.casella.nl

Voor de privacyverklaring van de zusters
augustinessen verwijzen we u naar:
www.zustersaugustinessen.nl/privacyverklaring

Doel: Met Stad Gods willen wij mensen betrekken
bij wat ons inspireert. Stad Gods wordt gelezen
door mensen die ons een warm hart toedragen
en/of belangstelling hebben voor de augustijnse
spiritualiteit. Via Stad Gods zijn en blijven zij
verbonden met ons en het gedachtengoed van
onze gemeenschap.

Hoofd- en eindredactie:

Hoofdredactie: Marie Madeleine Maas
Eindredactie: Lieke Weima

Ontwerp en beeldredactie:

Tegenwind grafisch ontwerpbureau, Roelant Meijer

Opmaak en druk: De Toekomst Hilversum

Redactiesecretariaat: Evelien Ouwehand

Redactie: Rachelle van Andel, Erik Borgman,
Veerle Jager, Anne Nij Bijvank, Nikki Mousset,
Evelien Plaisier, Emma van der Sloot,
Suraya Somers

Aan dit nummer werkten mee: Marie Hansen-
Couturier, Diana, Jabari, Ariejan Kuin, Ingrid van
Neer-Bruggink, Mariella Oberndorff, Daan Savert,
Helene Timmers, JanKees Verlare

Beeld: Roelant Meijer (Cover, p.2,6,10,11,16,23),
Johan Neven CC (p.12), Nazrina Rodjan (p.9),
Emma van der Sloot (p.24), Esther Zijlstra (p.15)

Vriend worden en dit blad ontvangen?

Stad Gods verschijnt vijf maal per jaar, in een
oplage van 7.000 per editie.
Vrienden van de zusters augustinessen die
ondersteunen met minimaal €10,00 per jaar,
ontvangen Stad Gods automatisch. Als u dit
blad ook wilt gaan lezen, maak genoemd bedrag
dan over op NL76 INGB 0003 8244 29 ten name
van Administratie tijdschrift Stad Gods Utrecht,
onder vermelding van ‘Nieuwe lezer’, straat +
huisnummer, postcode en plaats.

Jaarthema

Dag in dag uit

*Ons leven bestaat voor een belangrijk deel uit
gewoontes. Dat klinkt misschien saai, maar we
hebben gewoontes ook nodig. Dat heeft corona
ons wel duidelijk gemaakt. Mensen raken
ontregeld als het leven zijn indeling verliest,
zijn vorm, zijn rituelen. We geloofden misschien
dat we wel wat rust wilden, maar als álles tot
stilstand komt, blijkt dat bedreigend. Zou dat
kunnen komen omdat we het leven te weinig
bewust ordenen en vormgeven? Misschien is
dat wat mensen zoeken als ze een tijdje naar
een klooster gaan: vormen die ruimte maken en
ruimte openhouden voor wat je echt verlangt
en hoopt, een ritme zonder dat het dwingt. In
deze jaargang van Stad Gods onderzoeken wij
welke vormen er in het klooster gevonden zijn,
welke gewoontes kloosterlingen dag in dag uit
volhouden. Hoe werken ze? En hoe kunnen we
hier iets van meenemen buiten het klooster?*

Deze keer: wandelen

Bij het beeld: In mei en juni was ik te voet onderweg
van Istanbul naar Konya. Een pelgrimage naar de
tombe van Rumi. Onderweg deelde ik uitspraken van
Rumi met de mensen die ik tegenkwam. (RM)

Cover: Foto: Roelant Meijer

Deze pagina: Het is jouw weg, en de jouwe alleen,
anderen kunnen samen met je oplopen, maar
niemand kan de weg voor jou lopen - *Mevlana Rumi*
Foto: Roelant Meijer

Kloosterpost

Samengesteld door Marie Madeleine Maas en Anne Nij Bijvank

Kleine, grote David

In een van onze gebedsvieringen werden we verrast door onze gast Lydia, die voor ons een stukje op haar harp speelde. Mooie, heldere tonen dwarrelden door de ruimte. Ze bracht ons bij een stukje in onszelf waar je maar heel af en toe bij kunt. 's Middags zat ze lang te spelen in het gras voor de boerderij. Toen kwam het beeld bij me op van David die tijdens het schapenhoeden op zijn harp speelde. David was zo vertrouwd met God en andersom, dat hij God niet alleen toezong als hij het moeilijk had, maar ook als het hem goed ging. Die vertrouwdheid met 'Ik Ben' wens ik ook Lydia toe en ons allemaal! (MM)

Herkenning

We vroegen een van onze vrijwilligsters om te gaan wandelen met zuster Cor van 94 die alleen nog in de rolstoel naar buiten kan. Toen Mathilde, de vrijwilligster, de naam van Zuster Cor hoorde, dacht ze: die naam ken ik maar waarvan? Ze ging op zoek en wat bleek? Enkele jaren geleden had ze op de Koningsmarkt bij onze 'kunstkraam' een beeldje gekocht. Toen ze vroeg wie het gemaakt had, hoorde ze dat het zuster Cor was. Ze besloot daarom om het beeldje tijdens de wandeling aan zuster Cor te laten zien. Zuster Cor herkende het als een werk van haar en wist zelfs nog welke afbeelding ze voor ogen had toen ze het beeldje maakte. Verrassend en wonderlijk zoals wegen elkaar kruisen. (ANB)

Goede burens

Toen wij ons in het coronatijdperk niet meer vrij konden bewegen, kwam een jong stel aan de deur. Ze woonden tegenover ons en vroegen: 'Zusters, kunnen we iets voor jullie doen?' En dat konden ze! Zolang het nodig was, brachten ze al het oud papier weg en in het begin zelfs ook om de paar dagen onze post. Eén telefoontje en ze kwamen. Wat vooral ons hart verwarmde was het feit dat ze verder keken dan hun eigen leefwereld en dat ze zagen dat we elkaar nodig hebben. Jammer genoeg zijn ze nu verhuisd, maar we denken met warmte aan hen terug. (ANB)

Groepen bij Casella

De laatste tijd zijn drie grote groepen op het terrein geweest, naast al die individuele bezoekers aan het labirint en het stiltehuisje. Een van de groepen was afkomstig uit Hilversum. Die groep kwam het labirint lopen, voerde gesprekken over covid en dronk een afsluitend drankje bij de zitkuil.

In de twee andere groepen zaten mensen die geïnteresseerd zijn in de historie van begraafplaatsen. Ze vonden onze begraafplaats ook de moeite waard om te bezoeken, ondanks dat die nog niet echt oud is. Op onze begraafplaats liggen nu 105 zusters begraven. Veel van de bezoekers hadden aan de zusters nog herinneringen. Ze dachten aan het habijt met het groene randje en zagen de zusters fietsend onderweg voor zich. Onderweg om te doen wat nodig was. Ze zullen vast voor ons ten beste spreken. (MM)

Blijf lopen, ook al is er geen plek om te bereiken. Probeer niet de afstanden te doorgronden. Dat is niet voor mensen. Beweeg naar binnen, maar beweeg niet zoals angst je doet bewegen - *Mevlana Rumi*
Foto: Roelant Meijer

Een lamp voor mijn voet

(Psalm 119,5)

Erik Borgman

Mijn oma wandelde nooit. Lopen was slechts een manier van verplaatsen. Zij liep hele einden, omdat ze het zonde vond van het geld om met de tram of bus te gaan. Altijd ging zij van A naar B. Wie wandelt gaat van A naar A. Bij wandelen gaat het erom in contact te komen met de omgeving en je eigen lichaam.

Kinderen wandelen ook niet. Al kunnen ze eindeloos alleen spelen, al wandelend vervelen zij zich. 'Wanneer zijn we er nu?!' Eindeloos waren in mijn herinnering de spelletjes die verzonnen moesten worden om onze kinderen, toen ze klein waren, op onze wandelingen voort te doen gaan.

Het ultieme wandelen

Onze wandelingen – dat was precies het punt. Want laat een kind zelf de weg en het tempo bepalen en het gaat heel anders. Er wordt van alles opgeraapt en meegesleept, er worden zijpaadjes ingeslagen die nergens heen blijken te leiden en er wordt eindeloos stilgestaan bij een mierenhoop of bij een boom met een vogelnest. Zo komen we niet verder, denkt een volwassene dan. Zo zijn we niet voor het donker thuis. Een volwassene wil aankomen bij een van tevoren bepaald doel. Een kind ziet iets interessants en

Een kind ziet iets interessants en beschouwt dat als het doel

beschouwt dat als het doel. Dat is het ultieme wandelen: het landschap wijst de weg en je past je plannen aan. Of beter: er is geen ander plan dan te luisteren naar de omgeving en te zien wat zich laat opmerken.

Denise Levertov (1923-1997), een Brits-Amerikaanse dichteres van gemengd Joodse en christelijke afkomst die in 1989 rooms-katholiek werd, spoort in een gedicht haar lezers aan om een voorbeeld te nemen aan een hond in zijn pas. Zij beschrijft die pas als 'vastberaden lukraak', *intently haphazard*. Over de hondenwandeling schrijft zij: 'Onder zijn voeten | rots en modder, zijn verbeelding, snuivend, | bezig met zijn waarnemingen – dansend | op het randje, er is niets | dat de hond afwijst op zijn weg, | toch blijft hij | in beweging, verandert | tempo en richting maar | niet de koers – 'elke stap is een aankomst'.

Velen die op pelgrimstocht gingen, zeggen dat het onderweg zijn belangrijker is dan het aankomen. Maar wat Levertov zegt gaat verder. *Every step an arrival*: je moet leren ervaren dat je voortdurend en steeds opnieuw aankomt.

Elke stap een aankomst

Er wordt ons vaak aangeraden een doel te stellen en ons daarop te richten. Een stip op de horizon. Wie de blik op de horizon richt, ziet echter niet wat voor zijn of haar voeten ligt. Ik vind het daarom veelbetekenend dat in Psalm 119 Gods woord 'een lamp voor mijn voet' wordt genoemd en 'een licht op mijn pad' (vers 105). Het gaat erom op de juiste manier te zien wat voor onze voeten ligt. Wij dienen koers te houden zonder onze blik op een veraf liggend doel te richten. Zeker, 'als God ons thuisbrengt uit onze ballingschap, dat zal een droom zijn', zoals Psalm 126 zegt, maar het punt is: deze droom is voortdurend onder ons. Reëel aanwezig en vindbaar, omdat God zelf reëel en vindbaar onder ons aanwezig is.

8

Dat ontdek je niet door Hem zo krampachtig te zoeken dat je al het andere voorbijloopt zonder het op te merken. Daar kom je achter door je met alle dingen

Wie de blik op de horizon richt, ziet niet wat voor zijn of haar voeten ligt

van het leven in te laten, omdat je weet dat God zich met alles inlaat. 'Wij hebben lief, omdat God ons eerst heeft liefgehad', zegt de eerste brief van Johannes (4,19). Zeker zozeer geldt: wij hebben datgene lief wat God eerst heeft liefgehad. Door lief te hebben wat God liefheeft, weten wij dat God ons liefheeft, in en door de dingen die wij tegenkomen. Als Gods liefde onze bestemming is, dan wordt op deze manier inderdaad *every step an arrival*, elke stap een aankomst bij onze gedroomde bestemming.

Erik Borgman is lekendominicaan en hoogleraar theologie. Hij is sinds 1999 vaste medewerker van Stad Gods.

Augustinus

'Wie maken geen vooruitgang?
Dat zijn mensen die zichzelf verstandig vinden.
Zij zeggen: 'Wat ik nu ben, is mij goed genoeg.'
Zij luisteren niet naar Paulus die zei:
'Ik vergeet wat achter me ligt en
richt mij op wat voor me ligt.
Ik ga recht op mijn doel af: de hemelse prijs
waartoe God mij door Christus Jezus roept.'
Paulus ging recht op zijn doel af.
Hij is niet achtergebleven,
heeft niet omgekeken en
is zeker niet verdwaald.'

9

Augustinus, preek 306B, 2 in:

Stratenmakers en brugwachters

Bewerkt door Ingrid van Neer-Bruggink

Onderweg

Briefwisseling tussen
Helene en Mariella

Ha Mariella,

Roelant is nu veertig dagen in Turkije aan het lopen in het spoor van de Perzische soefi Rumi. Alleen. Een paar weken geleden probeerde ik dat ook eens, een eind wandelen in mijn eentje. Al bleef ik gewoon in Nederland.

Het eerste stuk liep ik langs een dijk waar veel auto's reden. Het veelbelovende zijweggetje dat ik op de kaart had gezien, verscheen maar niet. Uiteindelijk moest ik een zompig weiland doorsteken om het pad te vinden. Ik was heel blij dat ik de auto's achter me kon laten, dus de natte voet nam ik op de koop toe. Toen kwam ik inderdaad op een leuk wandelpaadje terecht, tussen bomen waarachter ik de uiterwaarden zag en de Rijn. Helaas duurde deze idylle niet lang. De weg liep dood op een kreupelbosje. Ik moest letterlijk kruipen om erdoorheen te komen. Teruggaan was natuurlijk geen optie!

Het werd een wandeling vol hindernissen; er volgde prikkeldraad, moerassige weilanden, meer prikkeldraad en een smalle richel tussen drie vennen. Natte voeten dus en blubber tot op mijn bovenbenen. Ik was er al snel helemaal klaar mee. En dat allemaal omdat ik

Volgens Rumi moet je gewoon op pad gaan en dan verschijnt de weg vanzelf

niet gecheckt had of het een geschikt wandelgebied was.

Zo werd me weer eens duidelijk dat ik graag van tevoren weet waar ik aan toe ben. Normaal gesproken stap ik niet zomaar het onbekende in. Ik ben veel te bang dat ik zal verdwalen en houd al helemaal niet van onverwachte dingen. Wat bezielde me om dat deze keer anders te doen? Nou ja, als ik nog eens in mijn eentje ga wandelen, zorg ik dat ik van tevoren een route uitstippel.

Volgens Rumi moet je gewoon op pad gaan en dan verschijnt de weg vanzelf. Een mooie gedachte, maar ik heb daar zo mijn twijfels bij. Wat denk jij?

Liefs, Helene

Helene Timmers is als geassocieerd lid met Casella verbonden. Ze is geestelijk verzorger en woont met haar partner in Utrecht.

Hoi Helene,

Wat een wandeling. In mijn gedachten zie ik je gaan en hoor ik je in jezelf mopperen. Ik herken het wel. Als alles meezit voel je je prima, maar als de tegenslagen komen: wapen je dan... tegen jezelf!

Jouw verhaal bracht mij terug naar een herinnering van een aantal jaren geleden. We liepen met onze groep – ja, ik realiseer me dat ik niet vaak alleen loop – mét een routebeschrijving in de Morvan. Wat krijg je als je met meerderen loopt? Er komt gegarandeerd een moment dat je voor een keuze komt te staan. Iedereen heeft een verschillende mening en wie volg je dan? In ons geval volgden we degene die het fout had en liepen we kilometers om... Wat zich op zo'n moment in de groepsdynamiek afspeelt, valt wel een beetje te raden. Ik bedoel maar, ook mét een routekaart en ook als je met meerderen bent komen er keuzemomenten. Er hoeft maar ergens een bordje te ontbreken... Wapen je tegen jezelf!

Die uitspraak van Rumi is een doordenkertje. Een interessante figuur overigens. Voor een viering koos ik laatst een soefigebed dat mij aansprak: 'O God

Als je onderweg iemand écht tegenkomt, dan verandert je eigen weg

geef mij licht in mijn hart, Licht in mijn tong, Licht in mijn gedrag.' Misschien was het wel van de soefidichter en mysticus Rumi. Ik zocht hem op en vond meer over hem. Zo ontdekte ik mooie gedachten die mij raakten. Woorden als: licht, harmonie, eenheid, liefde. Termen waar iedere mens toch wat bij voelt? Rumi ging op pad met zijn woorden, hij raakte mensen. Hierdoor werd hij ook zelf aangeraakt.

Als je onderweg iemand écht tegenkomt, raakt en geraakt wordt, dan verandert je eigen weg. Liever gezegd; je vervolgt je weg op een andere manier. Die route hoeft je niet uit te stippelen. Geen kaart of gps meer nodig!

Mariella

Mariella Oberndorff is algemeen overste van de zusters Augustinessen van Sint Monica. Ze woont in klooster Casella.

Ruimte die spreekt

Marie Madeleine Maas
Foto: Johan Neven CC

Een doorzichtige kerk

In het Belgische Limburg op de hoogte van Maastricht ligt het dorpje Borgloon. Daar is een 'dorpskerkje' geplaatst midden in de weilanden. Het is gemaakt van stalen platen. Een ontwerp van de Leuvense architecten Pieterjan Gijs en Arnout van Vaerenbergh. Het heet 'Reading between the lines'.

Door zijn doorzichtigheid is het kerkje niet storend in het landschap. Het is juist mooi door de blik van buiten naar binnen en van binnen naar buiten. Lezen tussen de lijntjes... Door de speling van het licht, iedere keer weer anders, wordt het omspeling van de Geest. Zij heeft er vrij spel. Het licht wordt mooier door het kerkje en het kerkje mooier door het licht.

Omdat je er alleen te voet of per fiets kunt komen, nodigt het kerkje uit om te vertragen en te genieten van de combinatie van licht en architectuur. Ook de natuur eromheen is niet weg te denken.

Mocht de dorpskerk ooit verdwijnen, dan weten we dat mensen steeds weer geïnspireerd worden tot het maken van verbluffend mooie dingen. De Geest waait waar zij wil.

*Marie Madeleine Maas is augustines van
Sint Monica en woont in klooster Casella.
Ze laat zich graag inspireren door bijzondere kerkrumtes.*

Doneer

Een thuis voor Jabari - door Daan Savert

Jabari woont met zijn moeder in het Noëlhuis. Zijn moeder komt uit Ghana en Jabari is in Nederland geboren. Over een week wordt hij vijf.

‘Hoe gaat het met je?’ vraag ik hem.

‘Goed,’ zegt hij.

‘Waarom?’

‘Ik vind het leuk.’

‘Wat vind je leuk?’

‘Zwemmen.’

‘Heb je dat gedaan vandaag?’

‘Nee!’

Het is het begin van een vrolijk gesprek dat, net als Jabari zelf, alle kanten op

stuitert. Het interview eindigt op zijn kamer, bij een soort altaartje van speelgoed, waarvan een groot deel stuk is. Bovenop het altaar houdt knuffelkonijn Bunny de wacht. Zijn moeder geeft als verklaring: ‘Hij houdt zo van repareren dat hij zijn eigen speelgoed sloopt.’

‘In welke stad wil je later wonen?’ vraag ik tot slot.

‘Waar zijn we nu?’

‘In Amsterdam.’

‘Ik wil in Amsterdam wonen.’

Dat zou mooi zijn. Met Jabari in huis is het altijd feest.

Ondersteun het Jeannette Noëlhuis

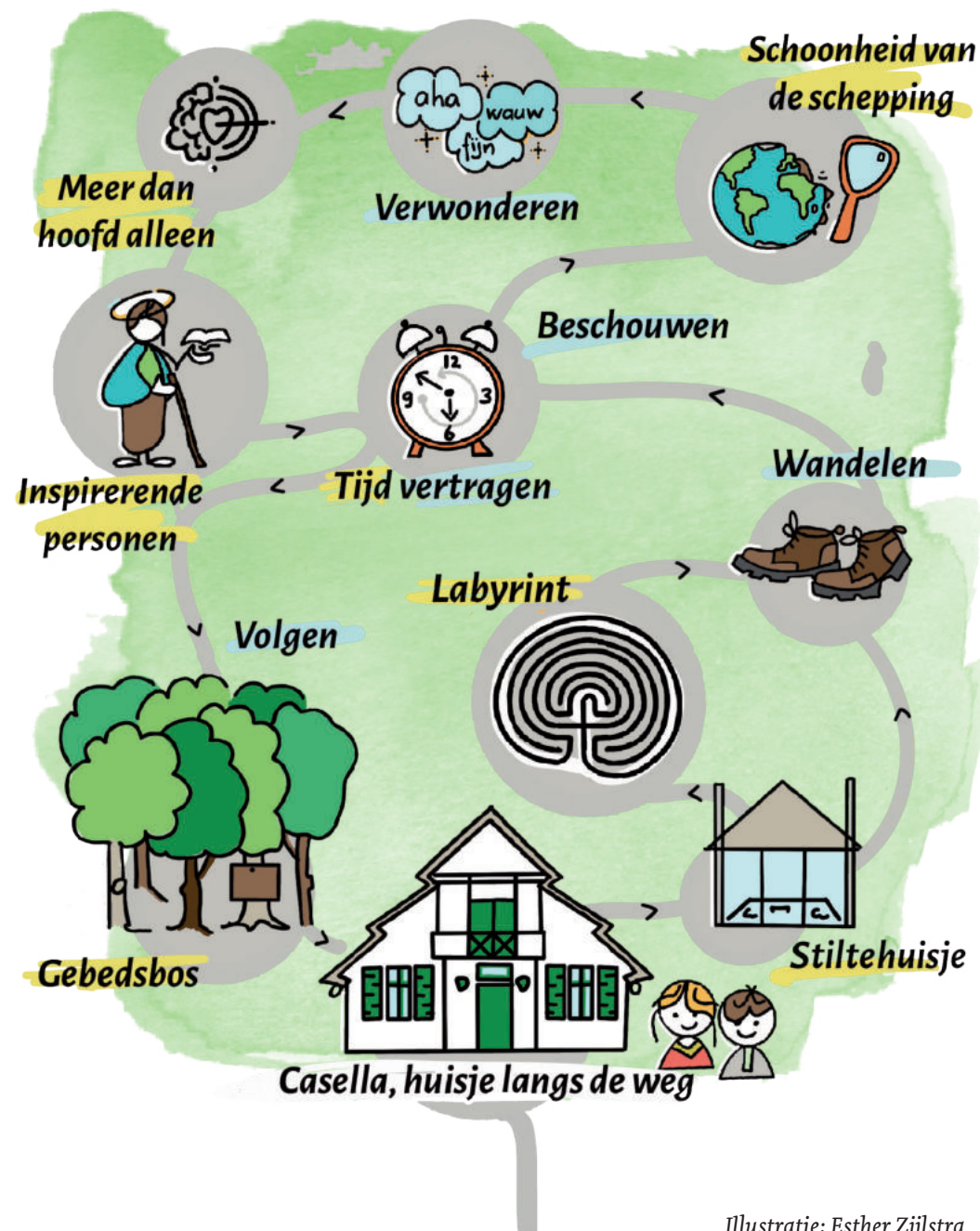
Het Jeannette Noëlhuis is een leefgemeenschap in Amsterdam Zuidoost, waarin zowel mensen met als mensen zonder papieren wonen. Hun levensstijl is gebaseerd op eenvoud, gastvrijheid, gebed en directe actie voor een betere samenleving. De zusters hebben al vanaf het ontstaan van het huis grote sympathie voor hun werk. Dit jaar ondersteunen we hen met de giften van Stad Gods, voor basale benodigdheden van tuinmateriaal tot shampoo. Zo kan de leefgemeenschap gastvrijheid blijven bieden aan wie geen ander toevluchtsoord heeft.

Maak uw gift over op:
NL76 INGB 0003824429
o.v.v. Noëlhuis

Doe

Een gewoonte uit ons klooster
Iets kleins, iets praktisch, om zelf te doen

Deze keer: kom wandelen bij Casella!

Illustratie: Esther Zijlstra

In gesprek met Ariejan Kuin

Rachelle van Andel en Suraya Somers

Foto: Roelant Meijer

Aan de hand van citaten van Augustinus gaat Stad Gods het gesprek aan met mensen uit de kring rondom de zusters en daarbuiten. We vragen daarbij om een reactie op de citaten. Het resultaat is meer een gesprek dan een interview, een gesprek dat zelfs een persoonlijke belijdenis mag worden. Deze keer: Ariejan Kuin. Hij is vader van twee zonen en grootvader van een kleindochter. Samen met zijn vrouw woont hij in Utrecht. Oorspronkelijk komt hij uit West-Friesland, geboren in een kleine plaats in de schaduw van een hele grote rooms-katholieke kerk. Al jong ging hij aan het werk in de financiële administratie maar tegen zijn 40^e besloot hij het roer om te gooien en is hij theologie gaan studeren. Ariejan is geassocieerd lid van Casella en verzorgt het archief.

Citaat 1: Gij hebt ons gezocht opdat wij U zouden zoeken.

‘Ik ben katholiek opgevoed en ingegroeid in de rituelen die er als vanzelfsprekend waren. Maar het kennen van de rituelen is niet het enige dat van belang is. God zoekt jou en op het moment dat jij er zelf niet op zit te

wachten dan zoekt Hij je toch, ondanks dat je Hem misschien van je af houdt. Ik denk dat Hij mij heeft gevonden in plaats van ik Hem.

Ik was 38 jaar en ik kreeg vlak voor Pinksteren problemen met mijn hart. Plotseling belandde ik in het ziekenhuis, terwijl ik nooit echt ziek was geweest. Ik had een stressvolle baan en dat sloeg op mijn hart. Wat gebeurde er nu? Ik was geschrokken. In het ziekenhuisbed kwam eerst de verpleger langs en daarna de arts, allemaal mensen die geen tijd voor me hadden. Maar toen kwam er een vrijwilliger van de afdeling geestelijke verzorging met de liturgie voor de pinksterviering. Die mevrouw was de eerste die écht tijd voor mij had. Op dat moment werd niet mijn hartritme gemeten maar werd er tijd gemaakt voor mij als mens. Ik realiseerde me dat zij en mensen zoals zij iets van God laten zien, van begeestering.

Ik moest leren stilstaan in het leven en nadenken over wat er van belang is. Dat betekende aandacht gaan schenken aan mensen waarin God zichtbaar wordt. Ik besloot theologie te gaan studeren en de boekhouding achter me te laten.’

Ik denk dat Hij mij heeft gevonden in plaats van ik Hem

Citaat 2: Waarheen ik ook gedragen word, het is door de liefde dat ik gedragen word.

‘In 2010 zijn mijn vrouw en ik gevraagd door een blinde kennis van ons om samen met hem de pelgrimsroute naar Santiago te lopen. Eigenlijk was ik nooit zo’n wandelaar en werd ik uitgedaagd om dat te gaan doen. We zijn in 2010 met Bert op weg gegaan. Vanaf de Frans-Spaanse grens zijn we gaan pelgrimeren. Zoveel kilometers met elkaar te wandelen, met iemand die hulp nodig had en waar wij regelmatig geduld mee moesten hebben: dat kan alleen als je elkaar liefde kunt schenken, over en weer en dingen van elkaar accepteert en ontvangt. Voor mij was dat ook zo iets als de godsontmoeting in elkaar ervaren.

Doordat Bert blind is, gingen we allerlei dingen bedenken om hem iets te laten ervaren van wat wij zien en ervaren. Ezels onderweg, bijvoorbeeld: ‘Bert, we gaan even voor de ezel-ervaring.’ We gingen dat beetje op om hem die ezel te laten voelen. Zo kregen we er samen lol in om dingen die wij beleefden ook te herontdekken omdat wij het aan het

beschrijven waren voor hem. Hoe voelt bijvoorbeeld een zonnebloem? Op het moment dat wij Bert die zonnebloem lieten voelen was het voor ons ook een ander soort ervaring.’

Citaat 3: Jij was binnen in mij en ik buiten en daar zocht ik Je, ik rende, op de schone dingen af die door Jou gemaakt zijn. Jij was bij mij en ik niet bij Jou.

‘Ik denk dat we veel rennen. Alsof we zo snel mogelijk onze bucketlist willen afwerken. En dan denk ik dat je God voorbij kunt rennen. De coronatijd heeft ons onder andere geleerd dat je ook rustig en stil kunt wachten tot dingen weer beter worden.

Nu alles weer kan, probeer ik mezelf eraan te herinneren om stil te staan en te genieten van wat er is. Ik houd erg van klassieke muziek. Ik geniet het meeste als ik in rust de klanken tot mij kan nemen als pure schoonheid. Dat kun je misschien een godservaring noemen. Ik zing in een koor en daar kan ik dat ook ervaren. Als ik me goed kan afstemmen op mijn mede-tenoren en als dat dan samenkomt met de harmonie van het

koor, dan kan ik me opgetild voelen. Deze harmonie in stemmen maken ons meer dan losse stemmen van het individu, het gaat dan om een geheel.’

Citaat 4: Zullen we stil blijven staan bij de hemel en aarde, die alles bevatten wat we om ons heen waarnemen? Waarom? Treed in jezelf en bedenk wat je zelf bent...

‘We zijn een instrument, de handen en voeten van God. In mijn HBO-masterscriptie was dit uitgangspunt onderdeel van mijn onderzoek. Ik onderzocht verschillende catechese-methodes in de katholieke kerk, bijvoorbeeld de meer activistische en maatschappelijke methode tegenover de stroming die stelt dat alles goed komt door je geloof in Jezus. Ikzelf geloof dat we niet enkel moeten afwachten tot alles goed komt, maar dat we ook daadwerkelijk iets moeten doen! Soms de stilte durven zoeken, door bijvoorbeeld te mediteren of te beschouwen. Zorg dat je je laat inspireren en kom dan in actie. Je laten inspireren kun je doen door boeken te lezen. Ik heb de biografie van Titus

Nu alles weer kan, probeer ik mezelf eraan te herinneren om stil te staan

Brandsma gelezen maar verdiep mij ook graag in geschiedenis, historische werken en biografie. We kunnen hiervan leren en personen kunnen als voorbeeld dienen.

Op mijn 38e heb ik de keuze gemaakt om niet meer te streven naar carrière, een betere baan of meer salaris. Omdat ik ontdekte dat het geen gezonde manier van leven is. Het genieten van het leven zit niet in een grote auto of wereldreizen. Geluk zit niet in grote welvaart maar in de kleine dingen. Doe je ogen open, wandel in de natuur en geniet!’

Gastenboek

Dag 1

Vanuit het revalidatiecentrum waar ik werk als psychosomatisch ergotherapeut rijd ik al mijmerend over wat ik zou willen zoeken, vinden of ervaren naar Casella. Met een hoofd dat nog cognitief is ingesteld en 'aan' staat neem ik de eerste viering in mij op. Een deken van geborgenheid, rust, warmte en vrede omarmt me.

Dag 2

Ik vraag een individueel gesprek met één van de zusters. Met zuster Maria wandel ik het bos in. Ik neem een diepe ademteug en wat ongemakkelijk komt eruit: 'Ik weet niet of ik nog wel geloof.' Zuster Maria stopt en kijkt me lachend aan: 'Geloof is geen verwarmingsknop die je aanzet waar je vervolgens direct de warmte van kan voelen. Succes dit weekend met deze vraag!' En we moeten

beiden lachen. Ik vertel dat het geloof voelt als een vriendschap die de afgelopen jaren is verwaterd. Wil ik investeren om die vriendschap weer aan te halen, of zet ik er een definitieve punt achter? Moet ik misschien een andere, nieuwe vriendschap opbouwen? En met wie of wat dan? Kan ik naar de kerk, naar Casella, naar mijn omgeving en vooral naar mijzelf verantwoorden dat ik niet in God geloof, maar wel deelneem aan gebeden en vieringen die mij rust en bezinning geven? De afgelopen jaren hebben voor mij in het teken gestaan van zelfontwikkeling met behulp van psychologen, coaches en intervisie. De vraag rondom geloven heeft hierin geen duidelijke rol gespeeld. Ik kan zwaarmoedig worden van de gedachte dat ik zo'n groot vraagstuk nog moet uitvinden. De wandeling met zuster Maria komt ten einde en ik keer rustig maar onzeker en verward terug naar het gastenverblijf. Ja, ik wil deze zoektocht aan. Maar dit kan ik niet alleen. Het komt goed uit dat morgen de groep arriveert waarmee ik nog twee dagen in Casella verblijf.

Dag 3

Ik start met het lopen van het labyrint. In het midden ervaar ik een gevoel van 'oké' zijn ondanks alle twijfels en onzekerheden. Wat is dit een fijn moment! Ik sta toe om vanuit dit basisgevoel mezelf en de wereld om mij heen te benaderen. Ik merk dat mijn zintuigen worden geopend, mijn bewustwording wordt vergroot en ik voel me sterker dan gister.

Wanneer de groep is gearriveerd en we kennis hebben gemaakt geven de groepsgenoten mij inzicht in hun geloofsweld. Om elkaar beter te leren kennen bespreken we stellingen. 'Moet je hard werken om God te ervaren?' De meningen zijn hierover verdeeld. Ik kies voor: 'Ja, je moet hier hard voor werken. Het komt mij niet aanwaaien.' Er wordt verteld dat je er wel open voor moet staan. Hoe doe je dit dan? Betekent open staan voor God, dat je in al het moois van de wereld God ziet? Of is het niet zo zwart-wit?

Dag 4

De volgende dag word ik bevestigd in mijn vermoeden dat het geloof van

de anderen (ook) niet zo zwart-wit is. Geloven blijkt bij de groepsgenoten een persoonlijke ervaring waarin God in meer of mindere mate een rol speelt. Een dag van vele ervaringen: lachen, huilen, lezen, lopen, schrijven, stil zijn, gesprek en het Eurovisie Songfestival. Wij allen ervaren deze brei aan ervaringen waardoor we direct met elkaar verbonden zijn.

Dag 5

Tijdens de ochtendviering sta ik stil bij het basisgevoel van 'onvoorwaardelijk oké zijn' en hoe ik mijn zoektocht binnen het geloof in de thuissituatie wil gaan voortzetten. Want ja, wegduwen of negeren heeft geen zin. Ik spreek met mezelf af dat ik momenten van stil zijn in de vorm van meditatie wil vervolgen om bij mezelf te blijven. Daarnaast zal ik contact opnemen met een oude bekende voor begeleiding op het gebied van mijn geloofsvragen. Afscheid nemen is niet mijn sterkste kant, maar bij het vertrek voel ik mij dit keer kalm en sterk. Ook ik mag er zijn, met al mijn onzekerheden en twijfels. Zoals zuster Maria mij verzekerde: 'Je blijft altijd welkom binnen Casella'.

Gevonden voorwerp

Marie Hansen-Couturier

In de gebedsruimte van Casella neemt deze bron met het beeld van Christus met de Samaritaanse vrouw een prominente plek in. Het beeld werd gemaakt door Toni Zenz, en broeder Leo maakte de bron met de uitgehouwen tekst: opborrelend water dat eeuwig leven geeft. Zuster Mariella vertelt: 'Het beeld is een herinnering aan een geweldige ontmoeting met een begaafd, maar bovenal bewogen kunstenaar. Het is de eenvoud van het beeld die me iedere keer weer treft. Dat is ook prachtig om onze jonge gasten te mogen laten ervaren. Er klinkt als het ware iedere keer de uitnodiging door: 'Kom en drink van het water dat ik je geef!' Prachtig om in deze sfeer onze vieringen te mogen beginnen.'

Anderzijds

Als ik sport, dan moet er gemeten worden. Ik vertrek niet voordat mijn fietscomputer GPS gevonden heeft, tijdens het trappen houd ik constant mijn snelheid in de gaten, en bij thuiskomst heb ik nog eerder mijn activiteit geüpload dan een glas water getapt. Ik weet nog steeds niet of dit een leuk spel is dat me gaande houdt, of dat ik door al die statistieken en ranglijsten gewoon aan de ketting van prestatiedrang lig.

Als ik wandel, dan hoeft er niets. De stappentellers hebben nog geen kans gezien mijn telefoon binnen te dringen: geen doelen, geen grafiekjes, geen logboeken. Tijdens het wandelen zijn er van die momenten dat ik mijn pas vertraag en opga in verwondering voor de prachtige werkelijkheid om me heen. Toch weet ik nog steeds niet of dit nou de ultieme ervaring is, of dat ik gewoon onder druk sta van het heilige gebod dat ik 'in het nu' zou moeten leven.

Ach, misschien is het van alles wat. Het lijkt het leven wel. Hollen en stilstaan, opnemen en opgenomen worden, ontspannen ronddrentelen en rusteloos doelen najagen. In het vertrouwen dat het ergens heengaat, blijf ik sjokkend, huppelend en struikelend zoeken naar de goede weg. Voetje voor voetje.

Evelien Plaisier is predikant in Uitgeest-Akersloot en als gast en vrijwilliger verbonden met Casella.

Dit was de laatste column van Evelien Plaisier. Volgende jaargang neemt Lieke Weima het stokje van haar over. Dankjewel Evelien!

Op de koffie met JanKees Verlare

Emma van der Sloot

Foto: Emma van der Sloot

‘Ik leerde de zusters augustinessen kennen toen ik als kok werkte voor de fraters in Utrecht. Hier kwam ik geregeld het tijdschrift ‘Stad Gods’ tegen en dat wekte mijn interesse. Nadat ik met pensioen ging, besloot ik daarom om een viering van Casella bij te wonen. Van het één kwam het ander en inmiddels help ik al zes jaar met regelmaat in de tuin. Ik doe daar alles wat voorhanden is. Zo onderhoud ik de planten, haal ik onkruid weg en noem maar op! Dat ik tuinvrijwilliger zou worden, had ik nooit kunnen bedenken. Voorheen tuinierde ik namelijk amper en ik wist nauwelijks het verschil tussen een roos en een tulp. Toch hoefde ik geen twee keer na te denken toen ik werd gevraagd. Inmiddels heb ik er veel plezier in. Gaandeweg ben ik steeds meer gaan leren en ik vind het mooi dat je gelijk resultaat van uren werk ziet. Ik kom ook in het Fraterhuis in de Bilt. Daar wonen tegenwoordig een aantal zusters. Op maandagmiddag is er een soos waar ik dam met verschillende tegenstanders, waaronder zuster Simona. De soosmiddag blijft de geest scherp en het activeert een ieder.’

